

عنوان مقاله:

دیپلماسی عمومی جمهوری اسلامی ایران در لبنان

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های سیاسی جهان اسلام، دوره 3، شماره 4 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

محمدحسن شیخ الاسلامی - School of International Relations, Ministry of Foreign Affairs

امیر فاطمی صدر - School of International Relations, Ministry of Foreign Affairs

خلاصه مقاله:

این مقاله با هدف ارائه چارچوبی تحلیلی توصیفی برای دیپلماسی عمومی جمهوری اسلامی ایران سامان یافته است؛ و این موضوع را درباره کشور لبنان، به طور اخص، واکاوی می کند. دیپلماسی عمومی شامل گستره وسیعی از فعالیت هاست و بنابراین تعاریف متفاوتی دارد؛ ولی به طور کلی، عبارت از تلاش ها و اقدامات حکومت یا دولتی است که با هدف ایجاد تصویری مطلوب از سیاست ها و آرمان های کشور مبدا بر اذهان و افکار نخبگان و عامه مردم کشورهای دیگر، صورت می گیرد. تفاوت این موضوع با روابط عمومی و پروپاگاندا، در دوسویه بودن ارتباطی است که براساس متقاعدسازی و گفت وگویی دوطرفه صورت می گیرد. این مقاله با استناد به نظرسنجی موسسه آمریکایی زاگی و با این پرسش که علل اصلی توفیق دیپلماسی عمومی جمهوری اسلامی ایران در لبنان چیست، به دنبال اثبات این فرضیه است که موفقیت این امر در لبنان، مرهون چند چیز است: اتکای آن به شبکه های دولتی و مدنی در این کشور، ذهنیت تاریخی مثبت مردم لبنان از ایران و نیز وجود حزب الله و شیعیان، به مثابه کارگزار غیرعامل و غیردولتی ایران در لبنان.

کلمات کلیدی:

Public Diplomacy, Soft Power, Gilbova, Non-Governmental Agent, دیپلماسی عمومی، قدرت نرم، گیلبوا، کارگزار غیرعامل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1460208>

